

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Gjørdvad.

Udgiven og forlagt af A. P. Riunge.

12te Aarg.

Søndagen d. 25. November 1838.

N° 325.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Ryheds-Post.

Kjøbenhavn, den 25de November 1838. — At det var bestemt i Onsdags at overløvere Conferentsraad Thorvaldsen det for ham udfærdigede Borger-Patent, have vi allerede berettet vore Læsere, og vi see os nu i Stand til, ved villig Meddelelse, at give en i Korthed sammendragen Beskrivelse over det ved den Leilighed Passerede. — Efter foregaaende Indbydelse afhentes Conferentsraad Thorvaldsen af en Deputation fra Stadens Magistrat og 32 Mænd Statsraad Mundt og Oberstlieutenant Friedenreich, som ledsagede ham til Stadens Raadstue, hvor Magistraten og de 32 Mænd vare forsamlede, og da Thorvaldsen havde indtaget den for ham bestemte Plads ligeover for Dverpræsidenten, meddeelte denne i en kort historisk Beretning, hvorledes det var den Udmærkelse, der overalt i Verden var bleven Thorvaldsen til Deel og hvorved han havde bidraget til at det danske Navn var blevet hødet og agtet i Udlandet, der hos Hovedstadens Communal-Bestyrelse havde fremkaldt det Ønske, at tælle ham blandt den Stads Borgere, hvilken han, da den var hans Fødestad, frem for alle tilhørte og at det var ved eenstemmig Beslutning af Magistraten og de 32 Mænd, der havde erholdt Hans Majestæts allerhøieste Samtykke, at man havde udnævnt ham til Bresberger, en Udmærkelse, der ikke forhen var bleven Nogen til Deel. Efterat Dverpræsidenten derpaa havde proclameret Conferentsraad Thorvaldsen som Borger i Kjøbenhavn og overleveret ham det for ham udfærdigede Patent, tilkendegav han ham, at man for at opbevare Erindringer om denne Handling havde indtegnet hans Navn, Alder og Fødested i Borgerstabs-Protocollen, som han nu anmodede ham om, efter at den var oplæst, ved sin Nærværelse at underskrive. — I et ligesaa hjerteligt som værdigt Foredrag udtalte Dverpræsidenten derpaa Forsamlingens Ønske for den hædrede Kunstners Fremtid, og at, om han ogsaa igjen maatte forlade os, for i Konstens Hovedstad at fortsætte den Virksomhed, som han der havde fundet for sin sjældne og kraftige Vand, saa nærede man dog det Haab, at han atter vilde vende tilbage for at ende sit daadfulde og hæderlige Liv i den By, som havde været hans Fødestad og for hvilken ogsaa han havde vist en saa stor Kjærlighed. — Conferentsraad Thorvaldsen takkede Forsamlingen og enhver især for den Ære og Udmærkelse, som var bleven vist ham, hvormed Acten sluttedes. — Den samme Dags Eftermiddag var Thorvaldsen indbudet til en Diner, som Magistraten og de 32 Mænd til hans Ære havde foranstaltet paa den kongelige Skydebanc. I Dverpræsiden-

tens Forsald førtes Forsædet af den første Borgemeester, Statsraad Schæffer, og af de ved denne Leilighed udbragte Staaer kunne vi hidfætte følgende: Sr. Statsraad Schæffer udbragte den første Staal for Hans Majestæt Kongen saaledes: hvor Konstens Paafjonnelse har kaldt danske Mænd til broderligt Slædeslag, her først og fremmest erindres Konsternes høie Besfatter og varme Vens: vor allernaadigste Konges Velgaaende. Lenge leve Hs. Majestæt Kongen! Efterat derpaa nedenstaaende af Professor J. L. Zeiberg forfattede Sang var afsunget:

Der er et helligt Borgerbrev,
Som ene Musen skriver;
Enhver, som derved Borger blev,
I Gudens Hjem det bliver.
Alt paa Din Bugge Musens Gunst
Dig indfrev i sit Rige,
Dg Indfødsret Dig gav Din Kunst
Iblandt Udødelige.

Dg Den, som fik et sigt Patent,
Er Borger trindt paa Jorden,
I hvert et Land, hvor Lys er tændt,
I Snden som i Norden.
Soo Stæder stredes om Homer,
For Landsmand ham at kalde;
Mod Dig den hele Verden seer,
Om Dig de strides alle.

Men har Du vundet Borgernaavn
I fjernes Land og Stæder,
Med Stoltthed nævner Kjøbenhavn
Sig Buggen for Din Hæder;
Dg aldrig glimmer Aeltestad,
At Du den ei forgjætter;
Sin Borgerfrands, sit Egteblad
Den om Din Laure sætter.

Kaar snart paa Møderstads Grund
Din Kunst-Hal høit vil stande,
Dg lokke Folk til Dresund
Fra Verdens fjerne Strande:
Da Stadens Borger mindes vil
Bed Dine Mindesmærker,
At Du, som hører Verden til,
Er vor i Liv og Berker.

reiste Hr. Etatsraad Schaffer sig atter for at udbringe **Borgeren Thorvaldsens Staal**, hvilken han indlede med disse Ord: „Naar Danmarks Hovedstad, ved sin Communal-Bestyrelse, træder frem i Rækken af andre Rigers Hovedstæder for ogsaa at hylde Nordens, ja Europas, største Konfner, saa har den, med Bished bedømt, ifkun eet Fortrin fremfor de øvrige Stæder, det nemlig: at den gladeligen kan nævne sig som Konfnerens Fødestad; men om vi ogsaa have Kald til vedhørligen at bedømme og paafjonne Konfnerens høie Værd, derom kunne vel Meningerne være deelte; dog! vi have givet Konfneren hvad vi formaade: et Borgerbrev, et Tegn paa en kjær Indlemmelse i vort Samsfund; men til hvis Antegnelse vi ingen Veiledning have fundet iblandt Fortidens Optegnelser, ligesom det og lader sig formode: at naar Nutiden har faaet Benernelse af Ddtd, vil man endda, maaffte efter flere Seeters Fortab, forgjæves kunne lede efter noget Sidestykke. Borgeren **Thorvaldsens** Belgaaende! Længe leve **Thorvaldsen!** Derpaa tog Agent **Hammerich** Ordet for at erindre **Kjøbenhavns Dverpræsident**, som formedelst den ham trufne Familieforg maatte negte sig den Glæde i Dag at indtage Plads ved vor høitværdede Landsmand og Medborgeres Hr. Conferentsraad **Thorvaldsens** Side, der ved sin store og ubetalelige Gave til Staden **Kjøbenhavn** har bevist sin Hjertelighed til **Fædrelandet**, hvorpaa han yttrede det Dnsfe, at Dverpræsidenten endna længe maatte leve og virke til Gavn for den Commune, i Spidsen af hvis Bestyrelse han indtager en saa hæderlig Plads og at han i Stadens Magistrat og dens 32 Mænd maatte finde en kraftig Understøttelse for sin Stræben. Forsamlingen ifremte et længe leve Dverpræsidenten! Conferentsraad **Thorvaldsen** bragte Forsamlingen sin hjerteligste Tak ved en Staal for **Kjøbenhavns Magistrat** og dens 32 Mænd. Grosserer **Meinert** foreslog derpaa at erindre „gamle Danmark, det elskede **Fædreland**“ og Hr. Agent **Busch** udtalte de Dnsfer, som maatte besjæle Forsamlingen for Staden **Kjøbenhavn** og for at dens aandelige og materielle Interesser altid maatte nyde Fremgang og Held; efterat **Biinhandler S. P. Hansen** havde bedet om Ordet, troede han, at det vel var værdt ved en festlig Leilighed som denne, hvor danske Borgere vare forsamlede, at udtale et Dnsfe for „at vi altid maatte besjæles af det rette **Borgerfnd**“ og efter forteligen at have omtalt, hvortledes dette Sind her vare og hvad det virker, vedblev han: „Med et saadant **Borgerfnd** er ogsaa den Mand kommen os imøde, som idag har modtaget det første **Kresborger**navn iblandt os, og som gav os et stort Beviis derpaa ved den edle Uegennyttighed, hvormed han har bestemt, at hans mange og store **Restorværker**, og de mange **Konstens** Skatte, som han med en opheiet **Konstfands** samlede og bevarede, skulde tilhøre den Commune, hvor hans Bugge stod. Naar derfor, som vi haabe snart, det Huus er opreist iblandt os, der skal bære hans hæderde Navn, saa lad det være vort Dnsfe, at i Tidernes Løb et saadt **Borgerfnd** maa frede derom, at det kan bære hans **Konstnerhæder** til de kommende Slægter, og tillige bære et Bidne om det **Borgerfnd**, hvormed en erkjendelig Samtid hæderde hans Fortjeneste.“ — Hr. **Grosserer Meinert** udbragte en Staal for de i **Roeskilde** forsamlede Stænder, som han indlede med følgende Ord: „Mine Herrer! jeg ubbever mig Tilladelse at udbringe en Staal. Det er i en festlig Anledning at vi ere samlede her. For **Thorvaldsen** er i Dag bleven vor, ikke Danmarks, ikke Europas, thi det har han alt længe været, men vor Staden **Kjøbenhavns** **Borger**, og det bør sig saaledes at vi høitideligholde denne Dag som en Glædesdag, at vi Stadens Borgere ere samlede som til en Fests. Men mine Herrer, Danmarks Stænder ere ogsaa samlede.

I **Roeskilde** ere de samlede, for der at raadslæde om Stadens og om Statens Tærv, og vel semmer det sig danske Mænd ikke at glemme det falles for det særegne Anliggende. Ikke er det mit Hverv at udhøve Stændernes Fortjenester; hvad de virke for **Fædrelandet**, vil Saga optegne, men tilladt være det mig at udbringe en Staal for de danske Stænder i **Roeskilde**.“ Hvorpaa **Major Prætorius**, som tilligemed **Capitain Pierre** var kommen til Byen for som **Borgerrepræsentanter** for Hovedstaden at deltage i denne Fests yttrede, at det vilde glæde ham, naar han i Morgen igjen var i **Roeskilde**, at bringe de der forsamlede Stænderdeputerede deres **Medborgeres** her udtalte gode Dnsfer for deres **Birkfomsomhed**. **Biinhandler Hansen** foreslog at erindre **Committeen for Thorvaldsens Museum** og yttrede: Iblandt de **Landsmænd**, som idet de selv besjælede af varm Følelse for **Konsten**, og som, i det de erkjendte at den oplivede **Konstfands** altid vil udvære en velgjørende Indflydelse, endog paa Livets de almindelige Forhold, hidroge til at **Thorvaldsens** Navn er blevet et hjært og hædret Navn i Folket, som det fortjente, have især de af vore **Medborgeres** Krav paa vor Tak, som ere traadte sammen for at opfordre til at opreise ham et værdigt Minde iblandt os.“ — **Med. Glæde og Munterhed** vedvarede Festen og med **Thorvaldsens** synlige Tilfredshed over at have tilbragt denne Dag imellem Hovedstadens og danske Borgere, og da man reiste sig fra Bordet bragte man ham endnu, med det Dnsfe, at han ved fra nu af at dele **Borgernavnet** med de Mænd, som her var forsamlede, ogsaa ville beholde disse i venkfabelig Grindring, „et Leve“ med jublende Hurra, hvilket gjentoges da han forlod **Skudebanen** ved at afsonge det sidste Vers af den ovenfor aftrykte Sang, og ligesom Festen heelt igjennem havde baaret Præg af den Hjertelighed, saaledes viltes Forsamlingen under den glædeste Stemning fra hoerandre.

— Efterat det **Spesilbesjægende Publicum**, siden det sidste mindre heldige Forsøg med „den Ubekjendte“, i længere Tid ikke har haft Leilighed til at høre nogen Opera af den italienske Skole, opført: i Fredags for første Gang **Bellini's „Puritanerne“**. Naar undtages, at Stykket ender noget abrupt og at Opførelsen kommer noget uventet, er Texten ligesaa god som saa mange andre, der nyde et behageligt Liv paa vor Scene. I den musikalske i Detail gaaende Udarbejdelse er „**Puritanerne**“, der som bekjendt er **Bellini's** sidste Arbejde, paa et Par enkelte Undtagelser nær, langt omhyggeligere udført end ellers. **Stil** er hos de nyere **Componister** af hans Skole og den tilfredsstillende i det Hele taget heri enhver billig Forbring, der ikke vil forlange aldeles heterogene Ting bearbejdede efter samme Maal og en italiensk lyrisk Opera bedømt efter de Regler, der gjelde for den tyske **Charaktermusik**. Det er og navnlig bekjendt, at **Spohr**, der dog neppe kan siges aldeles fri for at være noget rigoristisk i sine Meninger, sætter megen Værdi paa **Puritanerne**. Men Hønt vi saaledes mene, at ogsaa de mere **Musikalske**, de saakaldte **Indviede**, i denne **Composition** maatte kunne finde ikke saa lidet af det, de søgte i en Opera, saa ville vi dog ingenlunde fornemmelig opmuntre dem, der i **Musikken** søge en Udtalelse af et vist **Forstandens** og **Lærningens** Herredømme, til at høre **Puritanerne**, thi de ville i den tydske mere lærde og reflecterende Skoles **Værker** vistnok finde en større **Tilfredsstillelse**. I **Italien** er **Musiken** en **Folkesag** og **Bellini** er **Folkecomponist**. Det kan heller ikke være andet end at hans af de nydigste, mest henrivende **Melodier** gjenemværede **Compositioner**, maatte begejstre den, der er modtagelig for hvad der kommer fra Hjertet og gaaer til Hjertet. Men det er dog langt